

Dag 41 – woensdag 6 februari

Wauw, van 100 per uur naar 0... Lagun had al een recordtijd neergezet maar ik moet blijkbaar niet onderdoen. Gisterochtend leek alles nog in orde, deze ochtend ben ik een leeg gewrongen dweil. Tot half vijf gister heb ik een moedige strijd geleverd om nog een laatste vertaling af te krijgen. En toen heb ik mezelf op een bolletje gerold en eerlijk gezegd: als er niet zoiets was als nature's call, dan lag ik daar nu nog. Rillen, spierpijn, hoesten, niezen, hoofdpijn... je hoeft niet te hebben gestudeerd om te weten dat ik ook in de prijzen was gevallen bij de griepverloting.

Ik bel het werk en omstreeks half tien komt de dokter het bevestigen. Huisarrest tot en met vrijdag. Mooi zo denk ik dan: heb ik wat tijd om te werken voor school. Haha... had ik gedroomd. De hele woensdag verslaap ik. Af en toe ben ik me vaag bewust dat Lagun aan het raam schart om naar buiten te mogen of voel ik een poot op mijn gezicht. Yana leidt de kleine bliksem gelukkig van me af. Ik mag er niet aan denken wat ie buiten allemaal uitvreet zonder mijn toezicht. Maar het lukt even niet. Ik ben al blij dat ik het raam telkens op tijd haal en open krijg. Hoe een paar passen als een marathon kunnen voelen... en dan te bedenken dat ik ooit tien kilometer liep op 52 minuten. Ok, geen toptijd maar een betere vorm dan dit alleszins.

Om half elf 's avonds maakt Koen me wakker om te gaan slapen. O ironie. Zal ik nog wel slapen na een hele dag in de zetel? Koen stopt Lagun in zijn bench maar die zet het meteen op een jammeren. Komt het doordat ik hem niet heb ingestopt? Ik weet het niet... en ik ben zo ziek dat ik er eigenlijk ook doorslaap. Oh wat vreselijk om niet voor mijn "kindjes" te kunnen zorgen. En voor Koen die eigenlijk ook nog niet helemaal genezen is. Waardeloos.

Dag 42 – donderdag 7 februari

Koens wekker gaat af om half zeven. Ik zal maar mee gaan naar beneden denk ik want zelf die bench de trap afsleuren zal ofwel niet ofwel net iets sneller dan gewenst lukken. Maar Koen muist er stilletjes van onder, Lagun kraait niet en ik dommel even snel terug in.

Om acht uur word ik spontaan wakker. Even gedesoriënteerd; ik voel me uitgerust en ... waarom lig ik op een werkdag om acht uur rustig in bed? O ja... ziek... en dan komt het terug: badend in koortsweet, trillend op mijn benen maar... de hoofdpijn lijkt weg, en de spierpijn ook grotendeels. Al doen mijn buikspieren wel meer pijn dan gisteren van al het hoesten. Telt dit als een work-out? ;)

Ik hoor Lagun nog steeds niet. Zou Koen die toch mee hebben genomen naar beneden? Neen hoor, de kleine man ligt nog lief te soezen en begint zachtjes te geeuwen en te stretchen als hij me ziet verschijnen. Ik ga even naast de bench zitten en laat hem eruit ('t was een zware tocht van de slaapkamer naar de badkamer waar Lagun's bench staat ;)). Ik word overladen met liefde. Mmmm... even kan ik de wereld weer aan. Ik raap al mijn schaarse krachten samen om dat ventje in 1 stuk naar beneden te dragen en zet 'm neer in de tuin. Intussen kruip ik terug de trap op om de bench te halen – nu steekt het 'm al wat minder nauw; liever bovenop een bench belanden dan bovenop Lagun. Nog even de beestjes voederen en dan tijd om terug in de zetel te kruipen. Ik ben al wat minder vodachtig vandaag maar mijn wereld beperkt zich toch nog even tot de zetel. Mijn topprestaties vandaag worden: de tuin pralientjesvrij maken, Lagun meermaals uit de plantenbakken halen en Lagun's socialisatiechecklist op pc helemaal invullen. O ja... en overleven natuurlijk. ☺

Vandaag heb ik de eerste staf met de nieuwe bazin gemist. Ze heeft Lagun al ontmoet op de receptie maar ik had zo gehoopt haar nog eens te onderwerpen aan zijn charmes en dus haar goedkeuring voor zijn aanwezigheid onder de vorige Raad te bekrachtigen. Nu ja, ik krijg daar zeker nog kansen toe – en ze zou het me allicht ook niet in dank afnemen als ik haar in het gezicht zit te hoesten.

Ik hoop alleszins de trainingen van dit weekend te kunnen meemaken. Zaterdagmiddag is het training van Canisha in Oostakker, in de Carrefour en zondagvoormiddag zou ik graag met Lagun naar de plaatselijke hondenschool gaan. Normaal zijn de puppylessen op dinsdagavond maar dan heb ik al avondles. Ik heb hen al een mailtje gestuurd met een hele uitleg. Misschien bel ik hen morgen wel eens als ik niets van hen hoor.

Over and out voor vandaag.

Dag 44 – zaterdag 9 februari

Volgens de laatste nieuwsberichten zou het een hele week duren voordat je hersteld bent van de griep. Maar de dokteres heeft me maar drie dagen huisarrest gegeven en bibi denkt dat ze een lichte variant heeft en er de vrijdag alweer tegenaan kan.

Tegen het vallen van de avond begin ik wat meer waarde te hechten aan die nieuwsberichten... Vrijdag kunnen we al een half uurtje recht zitten op een stoel maar de rest van mijn schaarse activiteiten beperken zich tot het tokkelen op pc vanuit horizontale positie. (Voor zover ik al zie door mijn bloeddorlopen brandende ogen.)

Al die tijd... al dat werk... en tot niks in staat. Hoe frustrerend toch.

Intussen heb ik geen klagen over mijn viervoetige compagnons echter. Ze houden elkaar goed bezig en komen af en toe hun snoet eens in mijn gezicht duwen. Lagun mist de tuin weliswaar en tracht te compenseren door de grond uit de plantenbakken over de vloer te verspreiden maar dat is rap bijeen geveegd - een dezer...

Ondanks zijn gebrek aan uitlaatkleppen heeft de jongeman de voorbije dagen een wel heel gezonde eetlust. Ofwel ben ik er niet genoeg bij met mijn verstand ofwel eet ie nu heel vlotjes zijn 375 gram op per dag. Het lijkt ook wel alsof ik hem zie groeien voor mijn ogen!

Vandaag, zaterdag, is trainingsdag. Om half drie worden we verwacht in de Carrefour in Oostakker. Ik zal me daar nogal een figuur slaan allicht, we hebben zo weinig getraind. :(

Even kijken in mijn trukendoos:

- Lagun geen eten geven 's middags: check
- Worstje bakken en in kleine stukjes snijden: check

Op hoop van zege dan maar. Ik kom iets te laat met mijn wiebelbenen en zwaar hoofd toe aan Carrefour. Iedereen staat te wachten en Lagun heeft dat maar al te gauw in de mot. Hij moet en zal dag zeggen, tegen iedereen, en meermaals! Zelfs met de stukjes worst in mijn tasje verdien ik maar een zeldzame vluchtige blik. Ja, ik begrijp het wel man. Gelukkig geeft Gerrit ons de opdracht om de hondjes eerst even allemaal dag te laten zeggen voordat we de winkel binnen gaan.

Laguns honger lijkt even gestild. Eerste oefening: aan de voet wandelen en niet snuffelen. "Heb je de binnencirkel geoefend Veerle?" Slik... neen... is dat zo duidelijk? ... Neen, gelukkig is dat niet zo duidelijk, het lukt eigenlijk best wel aardig. Lagun heeft veel aandacht voor me al zet ik er wel een stevig tempo in om hem naast me te houden en niet te veel de kans te geven om te snuffelen.

Gerrit maak je niks wijs natuurlijk... opdracht nr. 2: zelfde oefening maar nu stappen we heel traag. Haha...

Maar ook dat lukt. Toegegeven: hier zet ik wel mijn worstjes in maar toch, ik begin me goed te voelen. Al die paniek was uiteindelijk niet nodig.

Oefening nr. 3: assis en down. Zijn "assis" kent Lagun al heel goed al is het eerder een "assis voor". Ik was al blij dat Lagun telkens zijn poepje zo mooi op de grond duwt wanneer ik hem dat vraag dat het me niet zo nauw stak waar hij dat juist deed. Maar voortaan moet het toch iets nauwkeuriger. Namelijk aan de voet. Ik geef een beetje beschaamd toe dat ik dat zou aanpakken door Lagun in de juiste positie te lokken met een snoepje... een beetje zoals wat ik doe om Lagun te doen liggen. Ik ben altijd bang om te veel snoep te gebruiken en dat Lagun uiteindelijk enkel nog voor lekkers zal willen werken en niet voor mij maar Gerrit vindt het tot mijn opluchting best ok.

Next up: ik zie Christel afkomen met een winkelkar. Tijd om in multitaskmodus te gaan: een toertje maken in de winkel met de kar én de aandacht van de kleine man bij me houden. Dit is eerder best al een uitdaging gebleken om het even met een understatement te stellen. Met een winkelkar lopen en Lagun aan de voet te houden daar heb ik op zich al handen voor tekort. Van echt winkelen komt er dan eigenlijk niks meer in huis. Maar vandaag is het precies allemaal een piece of cake. Laguns leiband hangt losjes om mijn pols, mijn twee handen kan ik laten rusten op de kar en ik kan zelfs op mijn gemak af en toe wat rondkijken. Jeetje... heeft ie medelijden met mij ofzo? Ziet hij me nu als persoon met een beperking die even een break verdient? ;-)

Neen hoor, de lieverd is natuurlijk gewoon al doodop. ☺ Hij gaat tijdens het toertje in een duidelijke statement op zijn poep zitten en Gerrit vertelt me dat de training voor ons erop zit.

Mooi zo, we eindigen op deze happy noot, ik draag de kleine man naar zijn bench in de auto en keer terug om mijn boodschapjes te doen terwijl de grote honden trainen.

Een uurtje later is het tijd voor een theetje na de training en daarna rijden Gerrit, Christel en ik nog naar het centrum van Canisha in Evergem voor een nabespreking. Lagun mag samen met Yana, Leni en Larka de boel verbouwen terwijl de grote mensen trachten te vergaderen.

Ik zal hem straks allicht mogen bijeenvegen na een avondje met zijn harem. :-)

Veel later dan gedacht komen we eindelijk terug thuis en laden we alles zo snel mogelijk uit. Ik breng wat spullen naar boven en hoor enkele seconden later getrippel op de trap achter me. "Darko, naar beneden!" roep ik uit gewoonte. Maar 't is Darko helemaal niet waar ik bijna over struikel als ik om de hoek ga kijken waarom ik hem niet de trap hoor afgaan. 't Is Lagun potjandorie! Dat heeft ie nu nog nooit gedaan. Meestal wacht hij braafjes onderaan de trap als ik even naar boven ben. Jeetje... hij wordt echt groot. Hij blaakt van contentement en vertrouwen. Ik ga daar nog zo mee afzien... ☺

Dag 45 – zondag 10 februari

Oh wat een zalig nachtje slaap heb ik gekregen! Beetje onverwacht want gisteravond voelde ik me eigenlijk niet meer moe toen ik in bed kroop. Typisch natuurlijk na een halve week "couch potatoën voor gevorderden". En toch heeft Lagun me mijn batterijtjes laten opladen van elf uur tot twintig na acht vanochtend. Even stegen zachte kreetjes op vanuit de badkamer toen ik voorbij sloop naar het toilet maar Lagun heeft zich net zoals zijn baasjes nog eens gedraaid.

Er spookt veel te veel door mijn hoofd. De "to do's" en ideeën lopen er langs mijn oren uit en ik besluit erin te vliegen. 't Is de eerste dag sinds een week dat ik het gevoel heb de wereld opnieuw aan te kunnen. Veel tijd op de computer rest me er echter niet want tegen elven moeten we door om de twee grote viervoeters af te zwieren bij "oma" en "opa" voor een play date met Belle en Zanouche terwijl wij Lagun meenemen naar een feestje van Canisha.

Lagun begint overal zijn weg goed te kennen. Wanneer we de oprit opgaan bij mijn ouders, wringt hij zich al een weg uit mijn armen. De jongeheer kan ongetwijfeld niet wachten om in Belles oren te gaan bijten en Zanouche te gaan terroriseren op haar oude dag. En ja hoor, hij laat zich volledig gaan. Belle schrikt even wanneer ze een Lagun over zich krijgt die nu bijna even groot is als zij. En Zanouche vindt het nu nog veel minder leuk dan voorheen. En ze was al geen fan. Ze kruipt in haar mandje, ostentatief met de rug naar ons maar dat laat onze kleine man niet aan zijn hart komen: hij besluit haar en begint onophoudelijk te blaffen naar haar. Kan het zo wat ja Lagun? Een beetje respect voor de derde leeftijd hé! Belle offert zich gelukkig maar al te graag op om de jongeman wat te gaan vermoeien in de tuin.

We hebben een heel rustig hondje achterin de auto op weg naar het feestje. :-) Hopelijk heeft ie een powernapje gehad want in het Canisha-centrum staat Liebke hem al met bakken vol energie en goesting op te wachten. De hele middag probeert ze Lagun af te matten maar ze heeft toch enkele uurtjes nodig voordat hij zich op een bolletje gaat draaien en uitgeput in een halve coma valt. Knappe prestatie voor iedereen die Liebkes energiepeil kent. ;)

Iedereen is onder de indruk van Laguns groeispurt. Sommigen vragen zich zelfs af of ik niet stiekem een ander hondje heb sinds het jaarfeest twee weken geleden. :-) En ook nu zie ik stiekeme grijzen verschijnen op de gezichten: jaja, die laat zich niet doen die Lagun, hij staat zijn mannetje. Wat een lekker dominantje zal dat worden...

Nu, die dominantietheorie moeten we dan wel achterwege laten volgens de hedendaagse trend in hondenpsychologieland... wil niet zeggen dat ik niet denk dat ik mijn handen ga vol hebben aan dat kereltje. Het wordt ongetwijfeld een uitdaging. :-)

Dag 46 – maandag 11 februari

Twintig na zes... auw auw auw. Ik weet wel dat ik net goud heb gewonnen als couch potatoe de voorbije dagen maar toch: auw auw auw. En Lagun geeft me groot gelijk. Hij heeft er ook nog geen zin in en de hele tijd dat ik in de badkamer naast zijn bench sta, hoor ik niet het minste piepje. Maar we moeten erdoor kleine man; kop op, schud die pootjes maar los en trotten maar!

Dat trotten gaat echter niet zo vlot als anders... onze kleine heer mankt! (Gisteren is hij er nog eens in geslaagd om zijn poot onder iemands voet te steken, het is een van zijn vele talenten helaas...)

Ocharme toch, de combinatie van zijn mankepoot en sleepy eyes is intriest. Maar zijn moeder is eindeloos en hij hobbelt dapper aan mijn zijde naar bureau in Brussel. Vandaag doe ik het best wat rustig aan met hem denk ik.

Lagun is nog niet vergeten hoe hij zich moet gedragen in de trein. Wanneer we Brussel binnenrijden, zucht mijn overbuur "beetje jaloers dat ik mijn eigen hond niet bij heb...". :-)

Vandaag hebben we de vertalersgrot helemaal voor ons alleen. Tot voor een paar echte trainingsmomenten denk ik dan maar helaas heb ik het bureau enkel voor mij omdat mijn twee maandagcollega's met verlof zijn... en al het werk dus ook alleen voor mij is. Sorry Lagun, het belooft een stiervervelende dag te worden voor jou... En alsof hij het ook voelt, gaat ie zich al meteen op een bolletje draaien en slapen.

De hele voormiddag ligt hij rustig aan mijn zijde maar 's middags moet ik toch echt wel voor wat vertier zorgen. 't Is dat of 't is Lagun uit de kasten gaan vissen en toekijken hoe hij zijn hoogspringrecord tracht te verbeteren door op de vensterbank te geraken. Een oplossing: een toertje naar de derde verdieping. En bingo! Minimale inspanning, maximale opbrengst: collega's troepen tevreden samen in de gang om zijn groeispuurt te komen bewonderen, Lagun krijgt meer aandacht dan hij aankan en ik profiteer ervan om hier en daar een oefeningetje ertussen te wurmen. Iets leuks wat me opvalt: elke keer iemand anders Lagun tracht te roepen, gaat ie op zijn poep zitten en kijkt hij me steevast in de ogen. Alsof hij mijn toestemming nodig heeft voor alles. Zalig.

Lagun stapt ook al heel vlot de lift in tegenwoordig en leert langzaam maar zeker om naast me te zitten in plaats van recht voor me. Zo tof om eindelijk echt vorderingen te beginnen opmerken.

Een half uurtje "inspanning" levert me uiteindelijk nog drie uur "ontspanning" op en ik krijg nog heel wat werk gedaan. We kunnen op tijd naar huis kereltje!

We zijn zelfs tien minuten te vroeg op het perron. Zou ik het aandurven om hier de binnencirkel te oefenen? Op de plaats waar ik wacht op mijn trein is het perron breed genoeg en staat maar weinig volk te wachten. Ik waag het erop. "Puppyproof" is het allesbehalve maar laten we eerlijk zijn: voor de wandeloefening zijn we dat stadium wel voorbij vind ik. Hij stapt eigenlijk al beter naast me dan dat hij de binnencirkeloefening doet. ;)

De oefening op het perron verloopt uitmuntend en het levert me bovendien nog een rustige treinrit huiswaarts op ook.

Oh wat houd ik van mijn mankepootje!

Dag 47 – dinsdag 12 februari

Mijn thuiswerkdagje is goed ingezet na een nachtje slapen van half elf tot zeven uur. Iedereen in vorm. Ik begin wat op kracht te komen.

Ik pers voor mezelf een vers fruitsapje. Lagun is goed gewoon aan de keukengeluiden intussen. Hij kijkt al niet meer op van een elektrische pers.

Yana ontfermt zich meteen over de kleine man en ik kan al vroeg aan de slag.

Het wordt een bewogen dagje vandaag want mijn zus komt over de middag langs met de kindjes. Wanneer de bel gaat, zitten de viervoeters juist allemaal buiten. Mauri en Elena lopen me straal voorbij aan de deur. Ze hebben geen tijd voor een hallo. Waar is Lagun?!

“Wauw meme, wat heb jij gedaan met Lagun?! Zo gegroeid!!!!”... ikke helemaal niks gedaan meisjes. :-)

Mauri duikt de tuin in en die zie ik niet meer terug. Die kleine meid is geweldig met mijn viervoeters. Ze straalt iets uit waardoor zelfs Darko zijn speeltje lost in haar handen en toekijkt terwijl ze het aan Lagun geeft. Net zeven jaar en ze zou les kunnen geven aan menig volwassene. ☺

Na een uurtje van mijn nichtjes wervelwind, gaan de woefkes spontaan elk hun mandje opzoeken en ik hoor ze niet meer tot ik om vier uur mijn schoenen durf aan te doen. Ik had eigenlijk vorige week al mijn nieuwe identiteitskaart moeten gaan halen op het gemeentehuis maar daar had de griep toen anders over beslist. Vandaag onderbreek ik even mijn werk want nu moet het. Zoals elke zichzelf respecterende gemeentedienst, is ook ons gemeentehuis maar 1 avond in de week open. Voor de rest moet je het maar zien te rooien in de voormiddag tussen negen en kwart voor twaalf. Ja hoor.

Lagun heeft er geen zin in in de wachtzaal vandaag. Zijn speeltje kan hem niet boeien en zelfs het heuptasje met snoepjes is maar een matig succes. Hij trekt aan de leiband om binnen te kunnen in het kantoor waar hij al die mensen ziet zitten door de glazen deur. Mja, goed gewoon aan ambtenaren intussen zeker? ;-)

Eenmaal binnen staat hij natuurlijk al snel in het middelpunt van de belangstelling. Een van de dames komt op hem afgestapt en hurkt zich neer naast hem. Ik heb nog net de tijd om beleefd te vragen hem niet aan te raken (hij heeft zijn frakje aan) en ze antwoordt me verbouwereerd dat ze dat niet van plan was hoor want ze kent die jasjes wel... Ze wil me gewoon een moeilijke oefening geven waarschijnlijk. :-) Gedurende vijf minuten blijft ze gehurkt naast Lagun zitten - en ik intussen maar proberen om een nieuwe code in te geven voor mijn ID-kaart, de aandacht van Lagun bij mij te houden, de vragen van de dame aan de andere kant van de tafel te beantwoorden en de kabels van de computers tandjesvrij te houden. Jawadde. Enfin, het lukt eigenlijk wel min of meer. Het vonnis is unaniem wanneer ik naar buiten ga: azo ne flinken!

Ik spring nog even bij mijn dierenarts binnen voor een zakje korrels voor de andere twee en Lagun zet zijn beste poot voor in de praktijk. Maar best ook - hij ziet niet wat ik zie aan de andere kant van de balie: een gi-gan-tische Duitse herder met e-nor-me tanden. Wauw wat een beest zeg. Ik maak me geen zorgen want het is de hond van de dierenarts zelf en hij is voorbeeldig maar hij laat me toch telkens weer vol ontzag achter. Lagun laat het echter Syberisch koud. Hij reageert helemaal niet op de aanwezigheid van die mastodont: noch op de geur, noch op het geluid. Het tapijt onder zijn pootjes is interessanter. Ah die retrievers toch. ☺

Zo meteen ga ik even luisteren in de lokale hondenschool met Lagun. Benieuwd.

Dag 48 – woensdag 13 februari

Wat hebben we gisteravond een goede punten gescoord op school! De hele les door was 't van “ma ziet da flatje, 't is een natuurtalent”; “wat een aandacht!”, “wat een flinke!”. En ikke maar stralen. :-)

Al moest ik na de les wel even gaan toegeven dat dit niet Laguns allerallereerste lesje was en dat hij dat oefenen op aandacht en leren zitten misschien wel al van ergens had gezien. :-)

Maar toch. Topmoment van de avond: Lagun mocht even met een golden pupgenootje een golden dame van tien jaar bespringen én ik kon hem terug bij mij roepen! Zomaar! Hij was liever bij mij dan bij zijn speelkameraadjes. Wow. Ik had het eigenlijk echt niet verwacht. Nu ja, ik weet ook wel dat mijn heuptasje daar voor iets tussen zit maar toch. ☺

Na de les (van een uur! amai mijn blauwe tenen!) hebben we 't nog even gezellig gemaakt in de cafetaria. Zondag mag ik terugkomen om te zien wat we kunnen regelen voor Laguns lessen. In principe moet hij nog een paar puppylessen volgen voordat hij naar de A mag maar dat kan alleen op dinsdag en dan heb ik zelf mijn avondles. Afwachten en duimen dus maar dat we meteen in de A-klas mogen meestappen want ik vind het een echte topschool. Er wordt niet gecorrigeerd met de leiband, de dominantietheorie wordt achterwege gelaten en de lesgevers stromen over van de nuttige tips.

Om half tien komen we thuis en kruipt Lagun spontaan in zijn bench en krult hij zich op met een theatrale zucht. Eindelijk rust. :-)

's Woensdags heb ik er geen kijken naar. De hele treinrit naar Brussel en de hele voormiddag verslaapt hij. Ik laat hem al met een gerust gemoed af en toe helemaal alleen in het bureau en wanneer ik dan terugkom, zie ik dat meneer geen cm heeft gebougeerd. Of hij kan het goed spelen. ;-)

Om 13 u heb ik een belangrijke vergadering met een externe consultant. De betrekkingen zijn de laatste tijd wat gespannen dus ik hoop dat ik bij de les kan blijven. Ik besluit Lagun 's middags toch even wakker te maken en wat te gaan spelen en trainen in het park hier vlakbij. In het park doe ik zijn leibandje af. Eerst een paar keer "viens" proberen. Dat lukt mooi. Wat met balletje spelen. Mja, een keer gaat ie dat balletje wel halen, twee keer ook maar bij nummer drie is de goesting al wat verder te zoeken. Dan maar wat binnencirkels. En ja hoor, als er wat te verdienen valt, dan staat ie te springen op de eerste rij. :-) Het gaat allemaal heel goed. Af en toe heeft ie de neiging om passanten te willen gaan begroeten maar hij kijkt onmiddellijk naar mij wanneer ik hem roep en komt dan aangeflapperd (dat zicht word ik nooit moe, die oortjes die me tegemoet wapperen :-)).

Het wordt stilletjes aan tijd om naar het vergaderlokaal te gaan. Lagun heeft alleszins een goede nr. 1 en 2 gedaan dus dat zit in principe wel snor.

Ik kom aangesukkeld met zijn dekentje, zijn speelgoed/kuistas, mijn laptop, drinken, ... enfin, jullie snappen het wel - wederom als een muilezeltje. :-) Maar een leibandje hoef ik dan toch al niet vast te houden, da's ook al iets. Lagun trippelt braaf mee met mij. Uiteraard wil hij wel eerst even dag gaan zeggen aan de andere aanwezigen, da's maar beleefd toch? ;) Maar nog interessanter zijn natuurlijk die plantenbakken achterin het lokaal. Die zijn gevuld met houtsnippers! My favourite thing in the world! Woehoew! ... Ahum. Dit wordt misschien toch niet zo een productieve vergadering... Gelukkig heeft een van de consultants een kwartiertje vertraging. Ik kan elke minuut gebruiken om dat kleine heerschap te installeren en kalm te krijgen. Het lukt me net op tijd. Tegen dat alle genodigden aanwezig zijn, hoor ik de befaamde "stretch-krul-zucht-en-maffen maar" achter me. Super. Na twee uur vergadering weerklinkt het overal: "wat fijn, en zo een flink hondje voor zijn leeftijd!"

Nu voor mijn part mogen ze dat “voor zijn leeftijd” er af laten; Lagun is gewoon fraai. Maar inderdaad, ik zie niet veel pups doen wat Lagun doet, en met evenveel stijl.

's Avonds volgen nog tien minuutjes binnencirkel, assis en down op 't perron. Ik zit opnieuw helemaal in mijn bubbel met Lagun en de rest van de wereld bestaat even niet meer. Tegen dat we klaar zijn en onze trein eraan komt, krijgen we nog net geen staande ovatie van het perron rechtover ons. Ahum... bloos bloos.

Lagun gaat algauw slapen in de trein en ik mag de hele rit wat tokkelen op mijn laptopje. Zo krijg ik weer wat werk gedaan zie. Dankjewel kleine schat.